TEISINGUMO TEISMO PIRMININKO PAVADUOTOJO NUTARTIS

2016 m. kovo 2 d.*

„Laikinųjų apsaugos priemonių taikymas — Apeliacinis skundas — Administracinė procedūra — Sprendimo, kuriuo nustatytas neteisėtas kartelis Europos vandenilio peroksido ir perborato rinkoje, paskelbimas — Komisijos sprendimas atmesti prašymą, kuriuo siekiama, kad būtų užtikrintas sprendime, nustatančiame šį kartelį, pateikiamos tam tikros informacijos konfidencialumas — Pranešimas dėl bendradarbiavimo — Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimas, kuriuo atmestas ieškinys dėl šio sprendimo panaikinimo — Prašymas sustabdyti minėto sprendimo vykdymą — Fumus boni juris — Skuba — Interesų palyginimas“

Byloje C-162/15 P-R

dėl 2015 m. spalio 6 d. pateikto prašymo sustabdyti vykdymą ir taikyti laikinąsias apsaugos priemones pagal SESV 278 ir 279 straipsnius

**Evonik Degussa GmbH**, įsteigta Esene (Vokietija), atstovaujama advokatų C. Steinle, C. von Köckritz ir A. Richter,

apeliantė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai

**Europos Komisijai**, atstovaujamai G. Meessen, M. Kellerbauer ir F. van Schaik,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

TESINGUMO TEISMO PIRMININKO PAVADUOTOJAS,

susipažinęs su generalinio advokato M. Szpunar nuomone,

priima šią

**Nutartį**

1 Apeliaciniu skundu, kurį Teisingumo Teismo kanceliarija gavo 2015 m. balandžio 8 d., *Evonik Degussa GmbH* prašė Teisingumo Teismo panaikinti 2015 m. sausio 28 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Evonik Degussa / Komisija* (T-341/12, EU:T:2015:51; toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo Bendrasis Teismas atmetė jos ieškinį dėl 2012 m. gegužės 24 d. Komisijos sprendimo C(2012) 3534 *final* atmesti ieškovės prašymą užtikrinti konfidencialumą pagal 2011 m. spalio 13 d. Komisijos pirmininko sprendimo 2011/695/ES dėl bylas nagrinėjančio pareigūno pareigybės ir įgaliojimų nagrinėjant tam tikras konkurencijos bylas 8 straipsnį (byla COMP/38.620 – Vandenilio peroksidas ir perboratas) (toliau – ginčijamas sprendimas) panaikinimo.

* Proceso kalba: vokiečių.

2 Atskiru dokumentu, kurį Teisingumo Teismo kanceliarija gavo 2015 m. spalio 6 d., apeliantė, remdamasi SESV 278 ir 279 straipsniais, pateikė šį prašymą, kuriuo siekiama, kad Teisingumo Teismas sustabdytų skundžiamo sprendimo vykdymą ir įpareigotų Europos Komisiją, kol bus priimtas sprendimas, kuriuo bus užbaigtas apeliacinis procesas byloje C-162/15 P, neskelbti 2006 m. gegužės 3 d. Komisijos sprendimo C(2006) 1766 *final* dėl procedūros pagal [EB] 81 straipsnį ir EEE susitarimo 53 straipsnį taikymo *Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA* ir *Arkema SA* (byla COMP/38.620 – Vandenilio peroksidas ir perboratas), kurio santrauka buvo paskelbta *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* (OL L 353, 2006, p. 54; toliau – VPP sprendimas), nekonfidencialios versijos, kuri apeliantės atžvilgiu yra išsamesnė nei 2007 m. paskelbta šio sprendimo nekonfidenciali versija.

3 Komisija savo pastabas pateikė 2015 m. spalio 29 d.

## Ginčo aplinkybės ir skundžiamas sprendimas

4 VPP sprendime Komisija, be kita ko, konstatavo, kad *Degussa AG*, kuri tapo *Evonik Degussa GmbH*, kartu su šešiolika kitų bendrovių, veikiančių vandenilio peroksido ir perborato rinkoje, dalyvavo darant EB 81 straipsnio pažeidimą Europos ekonominės erdvės (EEE) teritorijoje. Kadangi apeliantė buvo pirmoji bendrovė, 2002 m. gruodžio mėn. užmezgusi kontaktą su Komisija pagal šios Pranešimą apie atleidimą nuo baudų ir baudų sumažinimą kartelių atveju (OL C 45, 2002, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 2 t., p. 155, toliau – 2002 m. Pranešimas dėl bendradarbiavimo), taip pat visiškai bendradarbiavusi ir pateikusi Komisijai visą turimą informaciją apie pažeidimą, ji buvo visiškai atleista nuo baudos.

5 2007 m. Komisijos Konkurencijos generalinio direktorato interneto svetainėje buvo paskelbta pirmoji VPP sprendimo nekonfidenciali versija.

6 Apeliantei skirtame 2011 m. lapkričio 28 d. rašte Komisija ją informavo apie ketinimą paskelbti naują, išsamesnę, VPP sprendimo nekonfidencialią versiją, kurioje būtų pateiktas visas to sprendimo turinys, išskyrus konfidencialią informaciją. Taigi Komisija paprašė apeliantės nurodyti, kurios VPP sprendime pateikiamos informacijos konfidencialumą ji ketina prašyti užtikrinti.

7 Nusprendusi, kad šioje išsamesnėje nekonfidencialioje versijoje yra konfidencialios informacijos ar verslo paslapčių, apeliantė 2011 m. gruodžio 23 d. laišku informavo Komisiją, kad nepritaria numatomam paskelbimui. Grįsdama šį nepritarimą apeliantė konkrečiai teigė, kad šioje nekonfidencialioje versijoje yra daug informacijos, kurią ji perdavė Komisijai pagal 2002 m. Pranešimą dėl bendradarbiavimo, taip pat įvairių jos darbuotojų pavardžių ir nuorodų apie jos komercinius ryšius. Pasak apeliantės, numatomoje paskelbti versijoje, be kita ko, nesilaikoma teisėtų lūkesčių apsaugos ir vienodo požiūrio principų, o pati ši versija daro žalos su tyrimu susijusiai Komisijos veiklai.

8 2012 m. kovo 15 d. raštu Komisija informavo apeliantę, kad sutinka iš naujos nekonfidencialios paskelbti skirtos versijos pašalinti visą informaciją, kuria remiantis galima tiesiogiai arba netiesiogiai identifikuoti pagal 2002 m. Pranešimą dėl bendradarbiavimo pateiktos informacijos šaltinį ir ieškovės darbuotojų pavardes. Tačiau Komisija nusprendė, kad nėra pagrindo užtikrinti kitos informacijos, kurią nurodė apeliantė, konfidencialumą.

9 Įgyvendindama 2011 m. spalio 13 d. Europos Komisijos Pirmininko sprendime 2011/695/ES dėl bylas nagrinėjančio pareigūno pareigybės ir įgaliojimų nagrinėjant tam tikras konkurencijos bylas (OL L 275, p. 29, toliau – Sprendimas dėl bylas nagrinėjančio pareigūno pareigybės ir įgaliojimų) numatytą galimybę, apeliantė kreipėsi į bylas nagrinėjantį pareigūną, kad iš skelbti parengtos nekonfidencialios versijos jis pašalintų visą pagal 2002 m. Pranešimą dėl bendradarbiavimo jos pateiktą informaciją.

10 Skundžiamu sprendimu bylas nagrinėjantis pareigūnas Komisijos vardu atmetė apeliantės prašymus užtikrinti konfidencialumą.

11 Bylas nagrinėjantis pareigūnas visų pirma nurodė savo įgaliojimų apimtį, kuria vadovaudamasis jis galėjo tik išnagrinėti, ar informacija turi būti laikoma konfidencialia, o ne ištaisyti, kaip įtariama, Komisijos padarytą ieškovės teisėtų lūkesčių pažeidimą.

12 Be kita ko, jis pažymėjo, kad ieškovė prieštaravo naujos, išsamesnės, VPP sprendimo nekonfidencialios versijos paskelbimui dėl vienintelės priežasties – toje versijoje buvo informacijos, pateiktos pagal 2002 m. Pranešimą dėl bendradarbiavimo, ir atskleidus tokią informaciją trečiosioms šalims ji gali patirti žalos nagrinėjant nacionaliniuose teismuose pareikštus ieškinius dėl žalos atlyginimo. Tačiau, bylas nagrinėjančio pareigūno teigimu, Komisija turi plačią diskreciją nuspręsti skelbti daugiau nei savo sprendimų esmę. Be to, nuorodos į administracinėje byloje esančius dokumentus savaime nelaikomos verslo paslaptimi ar kitokia konfidencialia informacija.

13 Bylas nagrinėjančio pareigūno teigimu, ieškovė neįrodė, kad informacijos, kurią ji pateikė Komisijai siekdama pasinaudoti 2002 m. Pranešime dėl bendradarbiavimo reglamentuojama atleidimo nuo baudos ar jos sumažinimo sistema, paskelbimas gali jai padaryti didelę žalą. Įmonės, kuriai Komisija skyrė baudą už konkurencijos teisės pažeidimus, interesas, kad jai inkriminuojamo pažeidimo aplinkybės nebūtų paviešintos, bet kuriuo atveju nevertas jokios ypatingos apsaugos. Šiuo klausimu bylas nagrinėjantis pareigūnas priminė, kad ieškiniai dėl žalos atlyginimo yra Europos Sąjungos konkurencijos politikos srities sudedamoji dalis ir kad todėl apeliantė negali remtis teisėtu interesu būti apsaugotai nuo pavojaus, kad jai bus pareikšti tokie ieškiniai dėl jos dalyvavimo VPP sprendime išnagrinėtame pažeidime.

14 Bylas nagrinėjantis pareigūnas taip pat nusprendė, kad neturi kompetencijos atsakyti į apeliantės argumentą, jog informacijos, kurią ji pateikė Komisijai pagal atleidimo nuo baudos ar jos sumažinimo programą, atskleidimas trečiosioms šalims gali padaryti žalos minėtai programai, nes šis klausimas viršija jo įgaliojimų ribas. Šiuo klausimu jis priminė, kad, remiantis teismų praktika, vienintelė Komisija turi teisę vertinti, kokios faktinės ir istorinės aplinkybės, kuriomis buvo vykdytas inkriminuojamas pažeidimas, turi būti paskelbtos viešai, jei tik nebus atskleista konfidenciali informacija.

15 Galiausiai, bylas nagrinėjančio pareigūno teigimu, dėl to, jog pagal Sprendimo dėl bylas nagrinėjančio pareigūno pareigybės ir įgaliojimų 8 straipsnį jam suteikti įgaliojimai tik vertinti, kiek informacija susijusi su profesine paslaptimi ir ar turi būti užtikrintas jos konfidencialumas kitu pagrindu, jis neturi kompetencijos priimti sprendimo dėl apeliantės argumento, kad informacijos, pateiktos pagal atleidimo nuo baudos ar jos sumažinimo programą, atskleidimas gali lemti nepagrįstą skirtingą požiūrį, palyginti su kitais pažeidimą, už kurį VPP sprendimu skirta sankcija, dariusiais asmenimis.

16 Apeliantė pareiškė ieškinį, kuriuo prašė panaikinti ginčijamą sprendimą, ir pateikė prašymą taikyti laikinąsias apsaugos priemones.

17 Bendrojo Teismo pirmininkas pastarąjį prašymą patenkino Nutartimi *Degussa / Komisija* (T-341/12 R, EU:T:2012:604). Tačiau Bendrasis Teismas atmetė ieškinį dėl panaikinimo skundžiamu sprendimu, dėl kurio apeliantė pateikė šios nutarties 1 punkte nurodytą apeliacinį skundą.

18 Priėmus šį sprendimą, Komisija informavo apeliantę apie tai, kad ketina paskelbti išsamesnę VPP sprendimo nekonfidencialią versiją nei 2007 m. paskelbta versija. Todėl apeliantė pateikė šį prašymą taikyti laikinąsias apsaugos priemones.

## Šalių reikalavimai

19 Apeliantė Teisingumo Teismo prašo:

— sustabdyti ginčijamo sprendimo vykdymą, kol Teisingumo Teismas priims sprendimą dėl bylos esmės,

— įpareigoti Komisiją, kol Teisingumo Teismas priims sprendimą dėl bylos esmės, neskelbti savo interneto svetainėje ir (arba) kitose vietose VPP sprendimo nekonfidencialios versijos, kurioje, kiek tai susiję su apeliante, yra išsamesnės informacijos, palyginti su šiuo metu prieinama šio sprendimo nekonfidencialia versija, paskelbta Komisijos Konkurencijos generalinio direktorato interneto svetainėje, ir (arba) nesuteikti galimybės trečiosioms šalims susipažinti su šia VPP sprendimo nekonfidencialia versija,

— nurodyti taikyti bet kurią kitą priemonę, kuri šiomis aplinkybėmis atrodo teisinga ir tinkama, ir

— atidėti bylinėjimosi išlaidų klausimo nagrinėjimą.

20 Komisija Teisingumo Teismo prašo atmesti visą prašymą ir priteisti iš apeliantės bylinėjimosi išlaidas.

## Dėl prašymo taikyti laikinąsias apsaugos priemones

21 Kad būtų galima priimti sprendimą dėl šio prašymo taikyti laikinąsias apsaugos priemones, reikia priminti, kad Teisingumo Teismo procedūros reglamento 160 straipsnio 3 dalyje nustatyta, jog prašymuose taikyti laikinąsias apsaugos priemones turi būti nurodytas „bylos dalykas, aplinkybės, patvirtinančios skubą, ir faktiniai bei teisiniai pagrindai, *prima facie* pagrindžiantys tai, kad prašoma laikinosios apsaugos priemonė būtų paskirta“. Taigi laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas gali sustabdyti vykdymą arba taikyti kitas laikinąsias apsaugos priemones, tik jei įrodyta, kad jų taikymą *prima facie* pateisina faktiniai ir teisiniai pagrindai (*fumus boni juris*) ir kad jas būtina taikyti skubiai, nes siekiant išvengti didelės ir nepataisomos žalos prašymą pateikusio asmens interesams jos turi būti priimtos ir sukelti pasekmių iki sprendimo pagrindinėje byloje priėmimo. Šios sąlygos yra kumuliacinės, todėl prašymai taikyti laikinąsias apsaugos priemones turi būti atmesti, jeigu netenkinama viena iš šių sąlygų. Laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas prireikus taip pat palygina esamus interesus (Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojo nutarties *Komisija / ANKO*, C-78/14 P-R, EU:C:2014:93, 14 punktas ir Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojo nutarties *AGC Glass Europe ir kt. / Komisija*, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, 21 punktas).

### *Dėl „fumus boni juris“*

22 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką sąlyga, susijusi su *fumus boni juris*, yra tenkinama, kai bent vienas iš šalies, prašančios taikyti laikinąsias apsaugos priemones, nurodytų pagrindų, skirtų ieškiniui dėl bylos esmės pagrįsti, iš pirmo žvilgsnio neatrodo neturintis rimto pagrindo. Būtent taip yra tuo atveju, kai vienas iš nurodytų pagrindų susijęs su kilusiais sudėtingais teisės klausimais, kurių išspręsti iš karto neįmanoma ir kuriuos reikia išsamiai išanalizuoti, tačiau to negali padaryti laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas, ir jie turi būti išnagrinėti per procesą pagrindinėje byloje, arba kai iš šalių diskusijų matyti, kad egzistuoja dideli teisiniai prieštaravimai, kurių negalima iš karto išspręsti (Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojo nutarties *Komisija / Pilkington Group*, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 67 punktas).

23 Tačiau šiomis aplinkybėmis tai, kad pateikiant prašymą taikyti laikinąsias apsaugos priemones siekiama sustabdyti ginčijamo sprendimo, o ne skundžiamo sprendimo vykdymą, turi įtakos vertinant *fumus boni juris* egzistavimą (Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Technische Glaswerke Ilmenau / Komisija*, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, 16 punktas ir Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojo nutarties *Graikija / Komisija*, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, 21 punktas).

24 Iš tikrųjų, kad ir kokie rimti galėtų būti apeliantės nurodyti pagrindai ir argumentai dėl skundžiamo sprendimo, vien jų nepakanka ginčijamo sprendimo vykdymo sustabdymui teisiškai pagrįsti. Siekdama įrodyti, jog įvykdyta su *fumus boni juris* susijusi sąlyga, apeliantė taip pat turi įrodyti, kad ieškinyje dėl panaikinimo pateikiamais pagrindais ir argumentais, kuriais prieštaraujama šio sprendimo teisėtumui, iš pirmo žvilgsnio gali būti pateisintas prašomas sprendimo vykdymo sustabdymas (Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojo nutarties *Graikija / Komisija*, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, 22 punktas).

25 Todėl dėl šioje byloje pateikto prašymo taikyti laikinąsias apsaugos priemones pažymėtina, kad vertinant sąlygą dėl *fumus boni juris* buvimo reikia atsižvelgti į tai, kad ginčijamą sprendimą, kurio vykdymą prašoma sustabdyti, faktiniu ir teisiniu aspektu jau išnagrinėjo Sąjungos teismas ir nusprendė, kad dėl šio sprendimo pareikštas ieškinys yra nepagrįstas (Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Technische Glaswerke Ilmenau / Komisija*, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, 19 punktas). Taigi būtinybę šiame prašyme taikyti laikinąsias apsaugos priemones nurodyti teisinius pagrindus, kurie iš pirmo žvilgsnio atrodo ypač rimti, visų pirma lemia tai, kad šie pagrindai turi sudaryti galimybę suabejoti Bendrojo Teismo vertinimu, pateiktu šiam iš esmės nagrinėjat apeliantės pirmojoje instancijoje pateiktus argumentus (šiuo klausimu žr. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Technische Glaswerke Ilmenau / Komisija*, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, 20 punktą ir Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojo nutarties *Graikija / Komisija*, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, 24 punktą).

26 Nagrinėjamu atveju grįsdama apeliacinį skundą apeliantė nurodo tris pagrindus. Pirmasis pagrindas susijęs su Bendrojo Teismo padaryta klaida, kiek tai susiję su bylą nagrinėjančiam pareigūnui suteiktos kompetencijos nuspręsti dėl informacijos paskelbimo pagal Sprendimo dėl bylas nagrinėjančio pareigūno pareigybės ir įgaliojimų 8 straipsnio 2 ir 3 dalį apibrėžtimi. Antrasis pagrindas susijęs su SESV 339 straipsnio, 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1/2003 dėl konkurencijos taisyklių, nustatytų [EB] 81 ir 82 straipsniuose, įgyvendinimo (OL L 1, 2003, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 2 t., p. 205) 30 straipsnio, 2001 m. gegužės 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 1049/2001 dėl galimybės visuomenei susipažinti su Europos Parlamento, Tarybos ir Komisijos dokumentais (OL L 145, p. 43; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 3 t., p. 331) 4 straipsnio 2 dalies, taip pat 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (toliau – EŽTK) 8 straipsnio ir Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 7 straipsnio pažeidimu. Trečiuoju pagrindu apeliantė teigia, kad buvo pažeista pareiga motyvuoti, taip pat teisėtų lūkesčių apsaugos ir teisinio saugumo principai.

27 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad, neatsižvelgiant į klausimą, iškeltą pirmajame pagrinde, Teisingumo Teismas turės priimti sprendimą dėl antrojo pagrindo, kadangi dėl bylas nagrinėjančio pareigūno kompetencijos nuspręsti, ar informacija, kurią numatyta skelbti, yra verslo paslaptis arba bet kuriuo atveju turi būti laikoma konfidencialia, o tai yra antrojo pagrindo dalykas, ne tik nesiginčija apeliantė, bet ir nekyla jokių akivaizdžių abejonių.

28 Be to, argumentai, kuriais grindžiamas šis antrasis pagrindas, bent iš dalies sutampa su argumentais, pateiktais dėl trečiojo pagrindo, todėl siekiant nustatyti, ar yra šių dviejų pagrindų *fumus boni juris*, reikia juos išnagrinėti kartu.

29 Šiuo tikslu reikia priminti, kad, kalbant apie konkretų ginčą dėl tariamai konfidencialios informacijos laikinos apsaugos, laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas, nepažeisdamas iš esmės papildomo ir laikino laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūros pobūdžio, iš principo gali padaryti išvadą,

kad *fumus boni juris* nėra, tik tada, kai aptariama informacija akivaizdžiai yra nekonfidenciali (Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojo nutarties *Komisija / Pilkington Group*, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 68 punktas).

30 Antruoju pagrindu ginčijami skundžiamo sprendimo 76–127 punktai, kuriuose Bendrasis Teismas nusprendė, kad, pirma, nagrinėjama informacija negali būti laikoma verslo paslaptimi, atsižvelgiant į tai, kad yra pasenusi, ir, antra, bet kuriuo atveju ši informacija būtų laikoma konfidencialia profesine paslaptimi tik dėl to, kad įmonė savanoriškai ją pateikė Komisijai, siekdama pasinaudoti atleidimo nuo baudos ar jos sumažinimo programa.

31 Apeliantė tvirtina, pirma, kad, priešingai, nei Bendrasis Teismas nusprendė skundžiamo sprendimo 84–86 punktuose, minėta informacija nėra nekonfidenciali vien dėl to, kad yra senesnė nei penkerių metų, ir dėl to turėjo būti laikoma verslo paslaptimi. Šiuo klausimu apeliantė teigia, kad Bendrojo Teismo nurodyta praktika netaikytina šioje byloje ir kad, atvirkščiai, pagal Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 7 dalį dėl ekonominių interesų gali būti neleidžiama paskelbti informacijos ir ilgiau nei 30 metų. Apeliantės teigimu, nagrinėjama informacija vis dar yra „esminiai jos komercinės padėties duomenys“, nesvarbu, kad tik dėl to, jog, kaip pats Bendrasis Teismas pripažino skundžiamo sprendimo 105 punkte, šios informacijos paskelbimas gali jai padaryti didelę žalą.

32 Antra, kiek tai susiję su nagrinėjamos informacijos kvalifikavimu kaip bet kuriuo atveju konfidencialios, apeliantė visų pirma teigia, kad, priešingai, nei Bendrasis Teismas nusprendė skundžiamo sprendimo 92 ir 93 punktuose, prašančių atleisti nuo baudos asmenų pareiškimų ištraukų ir pačių pareiškimų paskelbimui turi būti taikomi vienodi kriterijai. Taigi išvaods, kuriomis remdamasis Teisingumo Teismas Sprendime *Komisija / EnBW* (C-365/12 P, EU:C:2014:112) išaiškino Reglamentą Nr. 1049/2001 taip, kad pagal jį galima pagrįsti bendrąją prezumpciją, kad procedūros dėl kartelio šalių komerciniams interesams kyla pavojus, jeigu prašančių atleisti nuo baudos asmenų pareiškimai paviešinami, turėtų būti taikomos ir šių pareiškimų ištraukų, Komisijos sprendimo nekonfidencialioje versijoje pateiktų kaip tiesioginės ar netiesioginės citatos, paskelbimui. Juo labiau tokių ištraukų paskelbimas pažeistų 2002 m. Pranešimo dėl bendradarbiavimo 32 punkte ir Komisijos pranešimo apie atleidimą nuo baudų ir baudų sumažinimą kartelių atveju (OL C 298, 2006, p. 17; toliau – 2006 m. Pranešimas dėl bendradarbiavimo) 40 punkte Komisijos suteiktą garantiją asmenų, prašančių atleisti nuo baudos, pareiškimams. Taigi Komisijos daromas skirtumas tarp asmenų, prašančių atleisti nuo baudos, pateiktų dokumentų paskelbimo ir šiuose dokumentuose esančios informacijos paskelbimo yra formalus ir prieštarauja ne tik Bendrojo Teismo praktikai, bet ir kitoms reikšmingoms Sąjungos teisės nuostatoms.

33 Taip pat šioje byloje reikia atsižvelgti į tai, kad Komisija 2007 m. jau buvo paskelbusi VPP sprendimo nekonfidencialią versiją ir jau buvo palyginusi, kaip nurodyta skundžiamo sprendimo 106 punkte, interesus, kurie reikalauja atskleisti nagrinėjamą informaciją, su interesais, kurie tam prieštarauja. Komisija užbaigė administracinę procedūrą vėliausiai šiuo paskelbimu, kaip buvo pripažinta skundžiamo sprendimo 172 punkte. Taigi nuo minėtos paskelbimo dienos Reglamento Nr. 1/2003 30 straipsnis nebetaikomas ir galimybė susipažinti su informacija reglamentuojama tik Reglamentu Nr. 1049/2001.

34 Be to, priešingai, nei nurodyta skundžiamo sprendimo 107–111 punktuose, apeliantės interesai yra objektyviai verti apsaugos. Iš tiesų apeliantei svarbu ne išvengti žalos atlyginimo sumokėjimo arba Komisijos išvadų dėl pažeidimo darymo aplinkybių atskleidimo. Jai labiau rūpi užsitikrinti 2002 m. ir 2006 m. pranešimuose dėl bendradarbiavimo numatytą savo pareiškimų, kuriuos ji pateikė tik siekdama pasinaudoti atleidimo nuo baudos ar jos sumažinimo programa, tikėdamasi, kad bus išlaikytas jų konfidencialumas, ir kurie galėtų būti panaudoti prieš ją, apsaugą.

35 Galiausiai skundžiamo sprendimo 123–127 punktuose Bendrasis Teismas klaidingai atmetė jos nurodytą pagrindą, susijusį su EŽTK 8 straipsnio ir Chartijos 7 straipsnio pažeidimu. Šiuo klausimu apeliantė tvirtina, kad jos pareiškimų turinio atskleidimas, prieštaraujantis 2002 m. Pranešimui dėl bendradarbiavimo ir Komisijos suformuotai praktikai, tikrai negali būti vertinamas kaip numatoma dalyvavimo kartelyje pasekmė.

36 Pateikdama argumentus dėl trečiojo savo nurodyto pagrindo, apeliantė iš esmės priduria, kad Bendrasis Teismas pažeidė savo pareigą motyvuoti, taip pat teisėtų lūkesčių apsaugos ir teisinio saugumo principus, nes nepakankamai atsižvelgė į tai, kad Komisija 2007 m. jau buvo paskelbusi VPP sprendimo nekonfidencialią versiją. Apeliantės teigimu, paskelbdama šią versiją Komisija nusprendė, kad neatskleista informacija nesusijusi su VPP sprendimo svarbiausiais motyvais, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 1/2003 30 straipsnį. Be to, kadangi ši pirmoji paskelbta nekonfidenciali versija nebuvo apibūdinta kaip laikina, tuo remiantis buvo galima padaryti išvadą, kad Komisija galutinai nusprendė, jog neverta skelbti neatskleistų ištraukų. Toks palankus administracinis aktas iš esmės negali būti atšauktas ar panaikintas, ypač jeigu, kaip yra šioje byloje, jis teisiškai patvirtintas.

37 Galiausiai, priešingai, nei Bendrasis Teismas nusprendė skundžiamo sprendimo 155–157 punktuose, Komisija neturėjo teisės pakeisti savo praktikos, pagal kurią tokia informacija, kaip nagrinėjama, turi likti konfidenciali, nes užbaigusi procedūrą Komisija turi laikytis savo pranešimų dėl bendradarbiavimo ir Reglamento Nr. 1049/2001. Be to, Komisija galėjo pakeisti savo atleidimo nuo bausmės ar jos sumažinimo programą ir ateityje suteikti mažesnės apimties apsaugą nuo bausmės prašančių atleisti asmenų pareiškimams.

38 Komisija ginčija apeliantės pateiktus argumentus.

39 Atsakydama į antrąjį pagrindą, ji, pirma, nesutinka, kad Bendrasis Teismas tik konstatavo, kad apeliantė, kaip matyti remiantis Bendrojo Teismo praktika, neįrodė, dėl ko nagrinėjama informacija, nepaisant praėjusio ilgo laiko tarpo, vis dar (taikant išimtį) yra jos ar trečiųjų šalių komercinės padėties esminiai duomenys ir dėl to jai turi būti taikoma Reglamento Nr. 1/2003 30 straipsnio 2 dalyje numatyta apsauga. Iš tiesų, Komisijos teigimu, ši informacija bet kuriuo atveju nebepatenka į profesinės paslapties ar konfidencialumo apsaugos taikymo sritį, nes visos joje apibūdintos pažeidimo faktinės aplinkybės yra senesnės nei 10 metų.

40 Antra, Komisija laikosi nuomonės, kad, visų pirma, Bendrasis Teismas padarė teisingą išvadą, jog Reglamentas Nr. 1049/2001 ir su juo susijusi teismo praktika, atsižvelgiant į jų taikymo sritį, nėra reikšmingi. Iš tiesų šioje byloje kalbama ne apie galimybę susipažinti su dokumentais, bet apie faktų, kuriuos Komisija nustatė VPP sprendimo motyvacinėje dalyje, paskelbimą. Bet kuriuo atveju Sprendime *Komisija / EnBW* (C-365/12 P, EU:C:2014:112) buvo pripažinta, kad institucijos gali remtis bendrosiomis prezumpcijomis, taikomomis kai kurioms dokumentų kategorijoms, nors privatūs asmenys tokios galimybės neturi. Be to, paskelbus minėtas išvadas nebūtų pažeistas joks Komisijos prisiimtas įsipareigojimas. Iš tiesų, jeigu pagal 2002 m. Pranešimo dėl bendradarbiavimo 32 punkto formuluotę būtų sukurtas teisėtas lūkestis, kad dokumentams, kuriuos Komisija gauna pagal šį pranešimą, bus taikomas konfidencialumas, pagal šią nuostatą nebūtų sukurta jokio teisėto lūkesčio, kad Komisija nesinaudos šiuose dokumentuose pateikta informacija pažeidimų faktinėms aplinkybėms apibūdinti VPP sprendimo motyvuojamojoje dalyje ir kad tokiomis aplinkybėmis ji nebus paskelbta. Taigi skirtumas tarp dokumentų ir Komisijos išvadų dėl konstatuotų pažeidimų faktinių aplinkybių nėra formalus.

41 Bendrasis Teismas atsižvelgė į tai, kad Komisija 2007 m. jau buvo paskelbusi VPP sprendimo nekonfidencialią versiją. Priešingai, nei nurodo apeliantė, Bendrasis Teismas šiuo klausimu skundžiamo sprendimo 155, 156 ir 161 punktuose nenusprendė, kad antrasis paskelbimas priklauso Komisijos „laisvai“ diskrecijai, nes aiškiai pabrėžė konkretų šios diskrecijos apribojimą, numatytą Reglamento Nr. 1/2003 30 straipsnio 2 dalies antrame sakinyje. Be kita ko, negalima ir tvirtinti, kad,

atsižvelgiant į pirmojo laikino paskelbimo datą, šio reglamento 30 straipsnis „nebetaikomas“. Tokio apribojimo negalima pagrįsti šios nuostatos formuluote ir jis prieštarauja ESS 1 straipsnio antroje pastraipoje ir SESV 15 straipsnio 1 dalyje nustatytiems tikslams.

42 Be to, apeliantės šiame proceso etape pateiktas teiginys, kad jai svarbu ne išvengti žalos atlyginimo sumokėjimo ar Komisijos išvadų dėl pažeidimo faktinių aplinkybių atskleidimo, neatitinka jos pirmojoje instancijoje pateiktų argumentų, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 83 punkto.

43 Galiausiai Bendrasis Teismas pagrįstai atmetė pagrindą, susijusį su EŽTK 8 straipsnio ir Chartijos 7 straipsnio pažeidimu. Iš tiesų, nors šiose nuostatose įtvirtinta teisė į privataus gyvenimo apsaugą iš esmės apima asmens reputacijos ir gero vardo, kaip privačių duomenų, apsaugą, Europos Žmogaus Teisių Teismas yra patikslinęs, kad vis dėlto pagal minėtą 8 straipsnį nesuteikiama apsauga nuo žalos reputacijai, jeigu ji yra numatoma paties asmens veiksmų, pavyzdžiui, nusikaltimo, pasekmė. Ši išvada *mutatis mutandis* taikytina numatomoms Sąjungos konkurencijos teisės pažeidimo pasekmėms. Šiomis aplinkybėmis apeliantė, padariusi VPP sprendime nustatytą pažeidimą, turėjo numatyti, kad, jeigu jis bus atskleistas ir tiriamas, duomenys apie jos pačios veiksmus bus paskelbti tiek, kiek jie bus svarbūs šiam pažeidimui nustatyti.

44 Kiek tai susiję su trečiuoju pagrindu, Komisija tvirtina, kad, 2007 m. paskelbusi pirmąją VPP sprendimo nekonfidencialią versiją, savo diskrecija nuspręsti, kokios šio sprendimo dalys turi būti paskelbtos, ji nepasinaudojo neatšaukiamai. Iš tiesų paskelbusi šią pirmąją versiją ji nei tiesiogiai, nei netiesiogiai nenurodė, kad vėliau neskelbs išsamesnės VPP sprendimo nekonfidencialios versijos. Poreikis paskelbti vėlesnę versiją grindžiamas tuo, kad informacijos konfidencialumas yra laikino pobūdžio, todėl praėjus tam tikram laiko tarpui gali prireikti iš naujo jį įvertinti. Taigi būtų netikslu tvirtinti, kad Komisija nusprendė, jog neatskleista informacija nėra šio sprendimo dalis ir nereikia jos skelbti, siekiant užtikrinti visuomenės interesą būti informuotai. Iš tikrųjų Komisija tik nusprendė pirmiausia paskelbti minėto sprendimo teksto ištraukas, kuriose, neginčijama, iš esmės nebuvo verslo paslapčių, kad vėliau galėtų išsamiai išnagrinėti suinteresuotųjų šalių argumentus, kad kitose ištraukose yra tokių verslo paslapčių. Ji nenusprendė ir tiesiogiai ar netiesiogiai nenurodė nusprendusi, kad likusios ištraukos yra neesminės arba jų neverta skelbti.

45 Galiausiai Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 161 punkte pagrįstai nusprendė, jog vien aplinkybė, kad 2007 m. Komisija paskelbė pirmąją VPP sprendimo nekonfidencialią versiją ir nenurodė, jog ta versija yra laikina, negalėjo apeliantei suteikti jokios konkrečios garantijos, kad nauja, išsamesnė, nekonfidenciali to sprendimo versija nebus paskelbta vėliau, kaip nustatyta skundžiamo sprendimo 135 punkte minėtoje teismų praktikoje.

46 Remiantis tuo, kas išdėstyta, galima daryti išvadą, kad, atrodo, svarbiausias apeliantės argumentas dėl skundžiamo sprendimo yra tai, kad iš esmės nebuvo nuspręsta, jog ir suteikiant galimybę susipažinti su dokumentais, kuriuos įmonė pateikė pagal atleidimo nuo baudos ar jos sumažinimo programą, ir atskleidžiant šių dokumentų turinį ištraukose, pateikiant tiesiogines ar netiesiogines citatas, rezultatas yra tas pats, t. y. trečiosioms šalims suteikiama galimybė susipažinti su ta pačia informacija. Todėl toks atskleidimas, kaip ir minėta galimybė susipažinti, iš principo turėtų būti draudžiamas, nes reikėtų preziumuoti, kad ir dėl jo galėtų kilti pavojus, kad bus padaryta žala atitinkamų įmonių komerciniams interesams. Tai ypač pasakytina apie nagrinėjamą atvejį, kadangi Komisija po apeliantės pareikšto prieštaravimo nepaskelbė nagrinėjamos informacijos ir todėl šioji galėjo pagrįstai tikėtis, kad tos informacijos konfidencialumo klausimas yra galutinai išspręstas.

47 Neatsižvelgiant į Komisijos pateiktų argumentų, kurių pagrįstumą išnagrinės bylą iš esmės nagrinėjantis teismas, vertę, reikia konstatuoti, kad keliamas sudėtingas teisės klausimas, kurio išspręsti iš karto neįmanoma, ir dėl to nėra akivaizdu, kad aptariama informacija nėra konfidenciali.

48 Iš tiesų visų pirma reikia konstatuoti, kad Teisingumo Teismas dar nėra priėmęs sprendimo nei dėl to, į kokius kriterijus reikia atsižvelgti siekiant nustatyti, ar tam tikra informacija yra verslo paslaptis, nei, kaip buvo patikslinta ir Bendrojo Teismo pirmininko nutartyje *Evonik Degussa / Komisija* (T-341/12 R, EU:T:2012:604, 44 punktas), dėl tariamo tokios informacijos, kaip nagrinėjama šioje byloje, konfidencialumo.

49 Dėl šalių pateiktų konkrečių argumentų reikia pažymėti tai, kas išdėstyta toliau.

50 Pirma, iš tiesų, kaip teigia Komisija, informacijos atskleidimas pagal Reglamento Nr. 1/2003 30 straipsnį ir teisė susipažinti su dokumentais pagal Reglamentą Nr. 1049/2001 teisiniu požiūriu skiriasi. Tačiau, kaip teigia apeliantė, kadangi ginčijamas atskleidimas susijęs su dokumentų ištraukomis, atrodo, kad jis lemia situaciją, funkciniu požiūriu panašią į galimybę susipažinti su šiais dokumentais. Iš tiesų, neatsižvelgiant į teisinį pagrindą, kuriuo remiantis paviešinama informacija, šis atskleidimas neišvengiamai reiškia, kad trečiosios šalys sužino šią informaciją, todėl nebesaugomas jos konfidencialumas (pagal analogiją žr. Sprendimo *Komisija / EnBW*, C-365/12 P, EU:C:2014:112, 89 punktą).

51 Taip juo labiau yra todėl, kad, priešingai, nei tvirtina Komisija, apeliantė nesiskundžia dėl to, kad ši institucija paviešino savo pačios išvadas dėl faktinių aplinkybių, kuriomis pagrįstas VPP sprendimas. Iš tiesų ji aiškiai pripažįsta, kad Komisija turi tokią teisę. Tačiau apeliantė ginčija Komisijos įgaliojimus skelbti aptariamų dokumentų ištraukas, kurios kartais pateikiamos kaip tiesioginės arba netiesioginės citatos, ir taip atkuriamas apeliantės, kaip atleisti nuo baudos prašančio asmens, pateiktų pareiškimų tekstas.

52 Tokiomis aplinkybėmis teismo praktika dėl teisės susipažinti su byla pagal Reglamentą Nr. 1049/2001 iš tiesų tiesiogiai netaikytina. Vis dėlto negalima atmesti galimybės, kad, atvirkščiai, išvados, kuriomis remdamasis Teisingumo Teismas šiuose sprendimuose nusprendė, kad Komisija turėjo teisę preziumuoti, jog bylos medžiagoje dėl procedūros pagal SESV 101 straipsnį taikymu, esančių dokumentų atskleidimas iš esmės pažeidžia tokioje procedūroje dalyvaujančių įmonių komercinių interesų apsaugą, yra reikšmingos.

53 Iš tiesų Teisingumo Teismas nusprendė, kad bendra galimybė susipažinti su tokiais dokumentais, neatsižvelgiant į tai, kad jie buvo pateikti Komisijai savanoriškai pagal atleidimo nuo baudos ar jos sumažinimo programą, galėtų kelti pavojų pusiausvyrai, kurią Sąjungos teisės aktų leidėjas siekė užtikrinti Reglamentu Nr. 1/2003 ir 2004 m. balandžio 7 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 773/2004 dėl bylų nagrinėjimo Komisijoje pagal [EB] 81 ir 82 straipsnius tvarkos (OL L 123, p. 18; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 3 t., p. 81) tarp atitinkamos įmonės pareigos pateikti Komisijai komerciniu požiūriu galimai jautrią informaciją, kad ši galėtų įvertinti, ar egzistuoja kartelis ir ar jis suderinamas su SESV 101 straipsniu, ir sustiprintos taip Komisijai pateiktos informacijos, susijusios su profesine ir verslo paslaptimi, apsaugos garantijos (Sprendimo *Komisija / EnBW*, C-365/12 P, EU:C:2014:112, 90 ir 97 punktai).

54 Neatrodo, kad iš karto galima atmesti galimybę, jog atitinkamų dokumentų ištraukų atskleidimas VPP sprendimo nekonfidencialioje versijoje negali sukelti tokių pačių pasekmių, nes iš esmės jis atitinka bendrą galimybę susipažinti, nors ir iš dalies, su šiais dokumentais.

55 Taigi tokiu atveju, priešingai, nei leidžia suprasti Komisija, privačiam asmeniui neturi būti leidžiama remtis prezumpcija, kuri pripažįstama tik Komisijai, bet pagal analogiją turi būti pripažinta, kad panašiai situacijai taikomos išvados, kuriomis Teisingumo Teismas pagrindė šią prezumpciją, ir, galiausiai, tomis pačiomis išvadomis reikia pagrįsti susijusią prezumpciją, pagal kurią atitinkamos įmonės iš principo turi teisę tikėtis, kad, išskyrus tuos atvejus, kai šią prezumpciją galima atmesti, informacija, pateikta pagal atleidimo nuo baudos ar jos sumažinimo programą, bus laikoma profesine paslaptimi.

56 Be to, kaip primena apeliantė, šiuo klausimu gali būti svarbi 2014 m. lapkričio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2014/104/ES dėl tam tikrų taisyklių, kuriomis reglamentuojami pagal nacionalinę teisę nagrinėjami ieškiniai dėl žalos, patirtos dėl valstybių narių ir Europos Sąjungos konkurencijos teisės nuostatų pažeidimo, atlyginimo (OL L 349, p. 1), 26 konstatuojamoji dalis, pagal kurią, aiškiai nustatyta, kad, siekiant apsaugoti atleidimo nuo baudos ar jos sumažinimo programą, negalima atskleisti „pareiškimų pagal baudų neskyrimo programą pažodinių citatų“, kaip ir pačių pareiškimų.

57 Antra, kiek tai susiję su apeliantės argumentais, kuriais ji grindžia savo apeliacinio skundo antrąjį ir trečiąjį pagrindus ir teigia, kad Bendrasis Teismas pažeidė teisėtų lūkesčių apsaugos principą, nes nusprendė, kad nagrinėjamos informacijos atskleidimas neprieštarauja Komisijos garantijoms, suteiktoms prašančių atleisti nuo baudos asmenų pareiškimams pagal 2002 m. Pranešimo dėl bendradarbiavimo 32 punktą ir 2006 m. Pranešimo apie bendradarbiavimą 40 punktą, reikia pažymėti, kad Komisijos daromas skirtumas tarp aptariamų dokumentų ir juose pateiktos informacijos, o ne tarp šių dokumentų ir Komisijos išvadų dėl faktinių aplinkybių, kurios pagrįstos jų turiniu, nėra akivaizdus, ypač todėl, kad nagrinėjama informacija pateikta kaip minėtų dokumentų ištraukos.

58 Iš tiesų profesinės paslapties apsauga suteikiama informacijai, kuriai reikalinga tokia apsauga, ir pasireiškia draudimu suteikti trečiosioms šalims galimybę naudotis laikmenomis, kuriose saugoma tokia informacija, pvz., dokumentais. Kitaip tariant, neatrodo, kad dokumento konfidencialumas priklauso nuo jo požymių ir jame pateiktos informacijos pobūdžio. Kaip pažymi apeliantė, tokią išvadą būtų galima padaryti, be kita ko, remiantis Reglamento Nr. 773/2004 16 straipsnio 1 dalimi: joje nurodyta „informacija, įskaitant dokumentus“, kurios Komisija negali nei perduoti, nei leisti su ja susipažinti.

59 Kadangi skirtumas, kurį, atrodo, Komisija daro tarp aptariamų dokumentų ir juose pateiktos informacijos, turėtų būti pripažintas nepagrįstu, negalima paneigti, kad, kaip teigia apeliantė, konfidencialių dokumentų ištraukos turi būti tvarkomos taip pat kaip ir šie dokumentai, visų pirma pagal atitinkamus 2002 m. ir 2006 m. pranešimų apie bendradarbiavimą 32 ir 40 punktus.

60 Šiuo klausimu primintina, kad, nors Komisija nustato elgesio taisykles, kuriomis siekiama sukurti išorės poveikį ūkio subjektams, tokias, kokios numatytos 2002 m. ir 2006 m. pranešimuose dėl bendradarbiavimo, konkrečiu atveju ji negali nuo jų nukrypti nepateikdama priežasčių, atitinkančių vienodo požiūrio principą. Iš tiesų, priimdama tokias elgesio taisykles ir viešai paskelbdama, jog nuo šio momento jos bus taikomos atvejams, kuriems skirtos šios normos, ši institucija savanoriškai apriboja savo diskreciją ir todėl negali nukrypti nuo šių taisyklių, nes priešingu atveju jai gali būti skirta sankcija už bendrųjų teisės principų, pavyzdžiui, vienodo požiūrio ar teisėtų lūkesčių apsaugos principų, pažeidimą (pagal analogiją žr. Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. / Komisija*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, EU:C:2005:408, 209–211 punktus ir Sprendimo *Quinn Barlo ir kt. / Komisija*, C-70/12 P, EU:C:2013:351, 53 punktą).

61 Tačiau 2002 m. Pranešimo dėl bendradarbiavimo 32 ir 33 punktuose Komisija nusprendė, kad paprastai „dokumentų, gautų pagal šį pranešimą, atskleidimas bet kuriuo metu pakenktų tyrimų apsaugai, kaip apibrėžta [Reglamento Nr. 1049/2001] 4 straipsnio 2 dalyje“, ir kad „bet koks raštiškas pareiškimas, padarytas *vis-á-vis* Komisijoje dėl šio pranešimo, yra Komisijos bylos dalis. Jo negalima atskleisti ar panaudoti kitiems tikslams, išskyrus [EB] 81 straipsnio vykdymą.“ 2006 m. Pranešimo dėl bendradarbiavimo 40 punkte Komisija taip pat patikslino, kad „dokumentų, gautų pagal šį pranešimą, atskleidimas bet kuriuo metu pakenktų tam tikriems viešiesiems ar privatiesiems interesams, pvz., tyrimų apsaugai, kaip apibrėžta [Reglamento Nr. 1049/2001] 4 straipsnyje, net priėmus sprendimą“, ir taip prie priežasčių išlaikyti dokumentų konfidencialumą aiškiai priskyrė ir kitus interesus, saugomus pagal šį 4 straipsnį, įskaitant minėto straipsnio 2 dalies pirmoje įtraukoje numatytus komercinius interesus.

62 Neatrodo, kad to, jog minėtų pranešimų atitinkamuose 31 ir 39 punktuose yra vienoda nuoroda, pagal kurią „faktas, kad įmonė atleista nuo baudos arba kad bauda sumažinta, neapsaugo įmonės nuo civilinės teisės pasekmių dėl dalyvavimo pažeidžiant [EB] 81 straipsnį“, savaime pakanka, kad atitinkamos įmonės negalėtų kliautis aptariamų dokumentų konfidencialumu. Iš tiesų, atsižvelgiant visų pirma į šio teiginio bendrą pobūdį, atrodo, kad jame tik nurodyta, kad tai, jog suteiktos minėtuose pranešimuose numatytos lengvatos, ypač, kiek tai susiję su pasekmėmis, susijusiomis su administracine atitinkamų įmonių atsakomybe už konkurencijos teisės pažeidimą, negali sumažinti šių įmonių civilinės atsakomybės, ir neatrodo, kad tai reikštų, jog Komisija paskelbs jų profesines paslaptis, kurios gali būti įrodymai, nacionaliniams teismams nustatant šią atsakomybę.

63 Be to, atrodo, kad tai prieštarauja 2006 m. Pranešimo dėl bendradarbiavimo, iš dalies pakeisto Komisijos pranešimu „Komisijos pranešimo dėl atleidimo nuo baudų ir jų dydžio sumažinimo bylose dėl kartelių pakeitimas“ (OL C 256, 2015, p. 1), 35a punktui, pagal kurį „Komisija jokiais atvejais nacionaliniams teismams neperduos įmonės pareiškimų pagal baudų neskyrimo programą tam, kad jie būtų panaudoti ieškiniuose dėl žalos, atsiradusios dėl [SESV 101 ar 102 straipsnio] pažeidimo, atlyginimo“.

64 Remiantis tuo, kas išdėstyta, iš karto negalima atmesti galimybės, kad įmonė gali tikėtis, jog Komisija viešai nepaskelbs nagrinėjamų dokumentų – visų ar jų dalių – ir neperduos jų trečiosioms šalims arba neatskleis jų pateikdama ištraukas sprendimo, kuriuo nustatytas SESV 101 straipsnio pažeidimas, nekonfidencialioje versijoje.

65 Bet kuriuo atveju, darant prielaidą, kad pagal Reglamento Nr. 1/2003 30 straipsnį Komisija faktiškai gali paskelbti nagrinėjamą informaciją, juo labiau negalima paneigti, kad ji privalo, net nesant garantijų, kuriomis įmonės galėtų pagrįsti teisėtus lūkesčius, pateikti aiškiais ir konkrečias nuorodas į savo sprendimų priėmimo praktiką; priešingu atveju galimai painios taisyklės turi būti aiškinamos ne atsakovo nenaudai ir nepaisant gero administravimo, bet priimant naujas taisykles, kurios būtų taikomos situacijoms ateityje ir atitiktų reikiamą aiškumo reikalavimą.

66 Šioje byloje tai juo labiau būtina, nes Komisija jau yra paskelbusi VPP sprendimo nekonfidencialią versiją. Skelbdama šią versiją Komisija atsižvelgė į apeliantės pateiktus prieštaravimus ir neatskleidė didžiosios dalies informacijos, kurios konfidencialumą ši buvo paprašiusi užtikrinti.

67 Žinoma, kaip teigia Komisija, ji nepasisakė dėl apeliantės pateiktų prieštaravimų. Bet kuriuo atveju VPP sprendimo nekonfidenciali versija nebuvo paskelbta kaip laikina versija, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 160 punkto, ir šiuo sprendimu buvo užbaigta administracinė procedūra.

68 Šiomis aplinkybėmis gali kilti klausimas dėl Reglamento Nr. 1/2003 30 straipsnio taikymo vėlesniam paskelbimui, bent jau kiek tai susiję su Komisijos galimybe paskelbti išsamesnę versiją nei minėta nekonfidenciali versija, nepaaiškinus priežasčių, dėl kurių reikia paskelbti tokią versiją, praėjus tiek laiko nuo pirmosios versijos paskelbimo.

69 Remiantis tuo, kas išdėstyta, nėra akivaizdu, kad nagrinėjama informacija nėra konfidenciali.

70 Be to, kadangi šios išvados yra reikšmingos ir kalbant apie ginčijamame sprendime pateiktas bylą nagrinėjančio pareigūno išvadas, taigi ir ieškinio dėl panaikinimo vertinimui, jų pakanka, kad būtų nustatytas *fumus boni juris* buvimas, remiantis šios nutarties 23–25 punktuose nurodyta teismo praktika.

*Dėl skubos*

71 Siekdama įrodyti, kad prašomas laikinąsias apsaugos priemones reikia taikyti skubiai, apeliantė visų pirma tvirtina, kad šiomis aplinkybėmis reikia remtis prielaida, kad nagrinėjama informacija yra konfidenciali, kaip tai suprantama pagal SESV 339 straipsnį, Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 2 dalį, EŽTK 8 straipsnį ir Chartijos 7 straipsnį. Iš tiesų, kadangi apeliantė savo apeliacinį skundą pateikė konkrečiai dėl tos skundžiamo sprendimo dalies, kurioje Bendrasis Teismas nusprendė, kad minėtai informacijai netaikoma šiose nuostatose numatyta apsauga, Teisingumo Teismas privalės išnagrinėti šį klausimą tik nagrinėdamas bylą iš esmės.

72 Todėl būtent remdamasi šia prielaida apeliantė teigia, kad nagrinėjamos informacijos atskleidimas jai sukeltų didelę ir nepataisomą žalą.

73 Konkrečiau dėl šios žalos masto apeliantė pažymi, kad paskelbus minėtą informaciją būtų negrįžtamai prarasta su jos konfidencialumu susijusi vertė, būtų suteikta galimybė ja remtis jai iškeltose bylose dėl žalos atlyginimo ir būtų pakenkta jos reputacijai, palaikant verslo santykius su klientais. Be to, kadangi numatyta minėtą versiją paskelbti internete, nuo jos paskelbimo momento nagrinėjama informacija taptų prieinama apeliantės klientams, konkurentams ir tiekėjams, taip pat finansų analitikams ir plačiajai visuomenei, ir šie asmenys galėtų su šia informacija susipažinti ir ja laisvai naudotis.

74 Dėl nurodomos žalos negrįžtamo pobūdžio apeliantė pirmiausia pažymi, kad net jeigu jos apeliacinis skundas būtų patenkintas, būtų neįmanoma atlyginti žalos, jos patirtos dėl to, kad nagrinėjama informacija būtų paskelbta, nesvarbu, ar tai būtų neturtinė žala, susijusi su jos reputacija, ar finansinė žala. Iš tiesų, visų pirma, susipažinę su informacija, asmenys jos nepamirš. Be to, neturtinės žalos, atsižvelgiant į jos pobūdį, neįmanoma atlyginti pinigais. Galiausiai finansinės žalos neįmanoma nustatyti ir tinkamai apskaičiuoti, nes jos dydis priklauso nuo jos pobūdžio ir masto.

75 Komisija pažymi, kad prielaida, kuria apeliantė grindžia savo argumentus ir pagal kurią nagrinėjama informacija dėl savo turinio yra konfidenciali, yra nepagrįsta. Iš tiesų Bendrasis Teismas jau išsprendė šį klausimą ir nusprendė, kad ši informacija laikytina pasenusia, tad, kadangi apeliantė neįrodė, kad dar kuo nors būtų galima pateisinti Reglamento Nr. 1/2003 30 straipsnio 2 dalyje numatytos apsaugos taikymą šiai informacijai išimties tvarka, jai nereikalinga apsauga. Taigi apeliantė negali remtis Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojo nutartimi *Komisija / Pilkington Group* (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), nes su byla, kurioje buvo priimta ši nutartis, susijusi informacija buvo konkreti su verslu susijusi informacija, kuri dėl savo turinio galėjo būti laikoma profesine paslaptimi, tačiau nagrinėjamoje byloje nurodoma žala siejama ne su nagrinėjamos informacijos turiniu, bet su kitomis priežastimis, kaip antai teisėtais lūkesčiais, kurių apeliantė neva turėjo, remdamasi Komisijos praktika ir pranešimais.

76 Kalbant konkrečiau, Komisija išskiria dviejų rūšių žalą, kurią apeliantė tariamai patirtų dėl nagrinėjamos informacijos paskelbimo, ir mano, kad nė vienos jų mastas nėra pakankamai teisiškai įrodytas.

77 Dėl finansinių išlaidų, susijusių su galimai nepalankia civilinių bylų baigtimi, Komisija tvirtina, kad, pirma, šios tariamos žalos lemiama priežastis būtų ne minėtas informacijos paskelbimas, bet apeliantės dalyvavimas darant VPP sprendime Komisijos konstatuotą pažeidimą. Antra, įmonės, kuri, kaip paaiškėjo, dalyvavo kartelyje, intereso išvengti ieškinių dėl žalos atlyginimo nereikia saugoti.

78 Dėl neigiamo poveikio apeliantės įvaizdžiui Komisija patikslina, kad tokį poveikį tiesiogiai galėjo lemti ir VPP sprendimo pirmosios nekonfidencialios versijos paskelbimas 2007 m. ir kad bet kuriuo atveju jis nebūtų toks didelis, kaip reikalaujama, norint pagrįsti laikinųjų apsaugos priemonių taikymą. Ji priduria, kad siekdama išvengti papildomos informacijos apie pažeidimo faktines aplinkybes

paskelbimo apeliantė negali nurodyti jokio intereso, kurį konkrečiai reikėtų saugoti, juo labiau kad atitinkamose numatomose paskelbti ištraukose nėra jokios vertinamojo pobūdžio informacijos, kuria apeliantė būtų menkinama ir kuri galėtų labai pakenkti jos reputacijai.

79 Dėl negrįžtamo apeliantės nurodomos žalos pobūdžio Komisija pripažįsta, kad, kartą perskaitęs nagrinėjamą informaciją, gavėjas ją įsimins arba ji liks jo informacijos laikmenose, net jeigu vėliau paskelbimas būtų panaikintas. Tačiau šioje byloje tai nebūtų lemiamas veiksnys, nes apeliaciniame skunde neginčijamas skundžiamo sprendimo 84–86 punktuose pateiktas Bendrojo Teismo vertinimas, pagal kurį šios informacijos turinys neturi jokių verslo požiūriu jautrios informacijos, kurią paskelbus verslo partneriai ir konkurentai įgytų pranašumą, požymių.

80 Dėl didesnės rizikos, kad bylos pagal ieškinius dėl žalos atlyginimo pasibaigs nepalankiai, Komisija primena, kad, pirma, finansinė žala gali būti laikoma neatitaisoma tik išimtiniais atvejais, nes ji gali būti kompensuojama pinigais. Taip būtų konkrečiai tuo atveju, jeigu nepritaikius prašomos laikinosios priemonės apeliantė atsidurtų padėtyje, dėl kurios galėtų kilti pavojus pačiam jos egzistavimui arba negrįžtamai pasikeistų jos rinkos dalis. Tačiau savo prašyme apeliantė net netvirtina, kad dėl numatomo informacijos paskelbimo kiltų pavojus jos egzistavimui ar ji negrįžtamai prarastų savo rinkos dalį. Antra, Komisija teigia, kad, priešingai, nei tvirtina apeliantė, Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojo nutartis *Komisija / Pilkington Group* (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) nėra svarbi nustatant, ar iš tiesų neįmanoma nustatyti ir tinkamai apskaičiuoti finansinės žalos, kurią apeliantė patirtų dėl jai pareikštų ieškinių dėl žalos atlyginimo. Iš tiesų šioje nutartyje buvo padaryta išvada, kad neįmanoma nustatyti visų asmenų, susipažinusių su paskelbta informacija, skaičiaus ir statuso ir įvertinti konkretaus poveikio, kurį jos paskelbimas galėjo turėti atitinkamos įmonės komerciniams ir ekonominiams interesams, be kita ko, atsižvelgiant į tai, kad informacija, nagrinėta byloje, kurioje buvo priimta minėta nutartis, buvo verslo požiūriu jautri informacija, todėl buvo susijusi su verslo paslaptimi siaurąja prasme. Tačiau, Komisijos teigimu, apeliantės nurodoma finansinė žala šioje byloje susijusi tik su jai pareikštais ieškiniais dėl žalos atlyginimo arba ieškiniais dėl atgręžtinių reikalavimų, pareikštais dėl konkurencijos teisės pažeidimo. Todėl, kadangi asmenų, kurie galėtų pareikšti apeliantei ieškinius dėl žalos atlyginimo kaip nukentėjusieji nuo kartelio, rato nebūtų neįmanoma apibrėžti, patirtą žalą būtų galima nustatyti ir tinkamai apskaičiuoti. Bet kuriuo atveju nurodoma finansinė žala yra tik hipotetinė, atsižvelgiant į tai, kad būtų neįmanoma numatyti, kokį galimą poveikį turėtų nagrinėjamos informacijos naudojimas apeliantei iškeltose civilinėse bylose (nagrinėjamose ar galimose).

81 Galiausiai Komisija mano, kad, kadangi dėl suteršto apeliantės įvaizdžio tariamai patirta žala nėra didelė, nereikia nagrinėti, ar papildoma žala reputacijai, kurią galėtų lemti nagrinėjamos informacijos atskleidimas, gali būti vertinama kaip nepataisoma.

82 Siekiant patikrinti, ar prašomas laikinąsias apsaugos priemones reikia taikyti skubiai, reikia priminti kad laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūros tikslas – garantuoti būsimo galutinio sprendimo veiksmingumą, kad būtų išvengta Teisingumo Teismo užtikrinamos teisinės apsaugos spragų. Siekiant šio tikslo, skubą reikia vertinti atsižvelgiant į būtinybę priimti laikiną sprendimą tam, kad šalis, kuri prašo taikyti laikinąsias apsaugos priemones, nepatirtų didelės ir nepataisomos žalos (Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojo nutarties *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro / Komisija*, C-506/13 P-R, EU:C:2013:882, 18 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

83 Šioje byloje apeliantė, remdamasi Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojo nutartimi *Komisija / Pilkington Group* (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), teigia, kad paskelbus nagrinėjamą informaciją jai galėtų būti padaryta žala dėl paties šios informacijos pobūdžio.

84 Reikia pažymėti, kad, priešingai, nei tvirtina Komisija, apeliantė savo apeliaciniame skunde ne tik ginčijo Bendrojo Teismo skundžiamo sprendimo 84–127 punktuose pateiktą vertinimą, pagal kurį nagrinėjama informacija nėra verslo paslaptis ir jos neapima profesinės paslapties sąvoka, tačiau taip

pat, kaip matyti iš šios nutarties 46–69 punktų, ginčijo, kad, atlikus argumentų, kuriais grindžiami šiuo klausimu reikšmingi apeliacinio skundo pagrindai, *prima facie* nagrinėjimą, negalima daryti išvados, jog ši informacija akivaizdžiai nėra konfidenciali.

85 Todėl šioje byloje, siekiant įvertinti skubą, reikia laikytis tos pačios prielaidos, kurios dėl panašių priežasčių laikėsi laikinąsias apsaugos priemones taikęs teisėjas byloje, kurioje buvo priimta Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojo nutartis *Komisija / Pilkington Group* (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 38 ir 47 punktus), pagal kurią nagrinėjama informacija patenka į profesinės paslapties sąvoką (*a contrario* žr. Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojo nutarties *AGC Glass Europe ir kt. / Komisija*, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, 29–33 punktus).

86 Laikantis šios prielaidos nagrinėjamos informacijos atskleidimas neabejotinai sukeltų apeliantei didelę žalą.

87 Iš tiesų, visai kaip informacija, nagrinėta byloje, kurioje buvo priimta minėta nutartis, informacija, kuri, apeliantės teigimu, yra konfidenciali, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 104 punkto, iš esmės susijusi su pastarosios vaidmeniu pradedant daryti VPP sprendime nustatytą pažeidimą ir jį tęsiant ir joje išsamiai atskleidžiami slapti kontaktai ar antikonkurenciniai susitarimai, kurių dalyvė buvo apeliantė, taip pat konkrečiai nurodomi su tais kontaktais ir susitarimais siejamų prekių pavadinimai, skaičiais išreikšti duomenys apie taikytas kainas ir tikslai, kurių siekė dalyviai, kiek tai susiję su kainomis ir rinkos dalių pasidalijimu (pagal analogiją žr. Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojo nutarties *Komisija / Pilkington Group*, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 47 punktą).

88 Be to, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 105 punkte pats pripažino, kad informacijos, kurios konfidencialumą prašė užtikrinti apeliantė, atskleidimas gali jai padaryti didelę žalą.

89 Taip pat neįtikina Komisijos argumentas, kad dėl tokios žalos nebūtų pažeistas apeliantės interesas, kurį reikia ginti, nes šiuo argumentu teigiama, kad nagrinėjama informacija dėl savo pobūdžio nelaikytina saugotina profesine paslaptimi.

90 Kiek tai susiję su aptariamo atskleidimo negrįžtamu pobūdžiu, faktiškai akivaizdu, kad panaikinus ginčijamą sprendimą nebūtų įmanoma pakeisti nagrinėjamos informacijos paskelbimo padarinių, nes informacija, kurią sužino ją perskaitę asmenys, nebegali būti užmiršta (pagal analogiją žr. Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojo nutarties *Komisija / Pilkington Group*, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 48 punktą ir Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojo nutarties *AGC Glass Europe ir kt. / Komisija*, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, 35 punktą).

91 Apeliantė teigia, kad, kadangi minėtos informacijos atskleidimas yra negrįžtamas, žala, kurią patirtų dėl šio atskleidimo, būtų nepataisoma. Šiuo klausimu ji iš esmės nurodo du žalos, kurią patirtų dėl nagrinėjamos informacijos paskelbimo, pagrindus. Pirma, ji patirtų finansinę žalą, nes informaciją būtų galima naudoti jai iškeltose bylose dėl žalos atlyginimo ir bet kuriuo atveju prie jos būtų suteikta prieiga plačiajai visuomenei, kuri galėtų ja laisvai naudotis, ir, antra, ji patirtų neturtinę žalą, susijusią su neigiamais padariniais jos reputacijai.

92 Nesant reikalo tikrinti, ar ši tariama neturtinė žala yra nepataisoma, pakanka priminti, kiek tai susiję su pirmuoju nurodytos žalos pagrindu, kad finansinio pobūdžio žala negali, išskyrus ypatingas aplinkybes, būti laikoma nepataisoma, nes paprastai pinigine kompensacija gali būti atkurta žalą patyrusio asmens padėtis prieš atsirandant žalai. Tačiau yra kitaip ir tokią žalą galima laikyti nepataisoma, jeigu jos neįmanoma apskaičiuoti (Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojo nutarties *Komisija / Pilkington Group*, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 50–52 punktai ir juose nurodyta teismo praktika).

93 Kiek tai susiję su apeliantės teiginiu, kad dėl nagrinėjamos informacijos atskleidimo jai kiltų didesnė rizika jai iškeltose bylose dėl žalos atlyginimo, reikia priminti, kad vien neaiškumas, susijęs su finansinės žalos atlyginimu pagal galimą ieškinį dėl žalos atlyginimo, negali būti laikomas aplinkybe,

galinčia įrodyti tokios žalos nepataisomumą, kaip tai suprantama pagal Teisingumo Teismo praktiką. Iš tiesų laikinųjų apsaugos priemonių taikymo etape tikimybė, kad finansinė žala vėliau bus atlyginta pagal galimą ieškinį dėl žalos atlyginimo, kuris galėtų būti pareikštas panaikinus skundžiamą aktą, yra neabejotinai neaiški. Tačiau laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūros tikslas nėra pakeisti tokį ieškinį dėl žalos atlyginimo, siekiant išvengti šio neaiškumo, nes ja siekiama tik užtikrinti visišką būsimo galutinio sprendimo pagrindinėje byloje, su kuria susijusios laikinosios apsaugos priemonės, t. y. nagrinėjamu atveju ieškiniu dėl panaikinimo, veiksmingumą (Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojo nutarties *Komisija / Pilkington Group*, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 53 punktas ir Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojo nutarties *AGC Glass Europe ir kt. / Komisija*, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, 56 punktas).

94 Tačiau yra kitaip, kai laikinąsias apsaugos priemones taikančiam teisėjui atlikus vertinimą yra aišku, kad nurodyta žala, atsižvelgiant į jos pobūdį ir atsiradimo numatomumą, jeigu atsiras, negalės būti nustatyta ir tinkamai apskaičiuota ir kad ieškinys dėl žalos atlyginimo dėl to nesuteiks galimybės jos atlyginti. Taip visų pirma gali būti tuomet, kai paskelbiama konkreti ir tariamai konfidenciali verslo informacija, susijusi su tokiais duomenimis, kokie nagrinėjami pagrindinėje byloje, ypač su pažeidimu siejamų prekių pavadinimai, skaičiais išreikšti duomenys apie taikytas kainas ir tikslai, kurių siekė dalyviai, kiek tai susiję su kainomis (šiuo klausimu žr. Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojo nutarties *Komisija / Pilkington Group*, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 54 punktą).

95 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad žala, kurią apeliantė gali patirti dėl jos tariamų verslo paslapčių ar su jomis susijusios informacijos, bet kuriuo atveju laikytinos profesine paslaptimi, paskelbimo, skirtųsi, kiek tai susiję su jos pobūdžiu ir apimtimi, atsižvelgiant į tai, prie kurios iš asmenų kategorijų, t. y. jos klientų, konkurentų, tiekėjų, finansų analitikų ar asmenų, priklausančių plačiajai visuomenei, priskirtini asmenys, kurie sužinotų šią informaciją. Iš tiesų būtų neįmanoma nustatyti visų asmenų, faktiškai susipažinusių su paskelbta informacija, skaičiaus ir statuso ir įvertinti konkrečios įtakos, kurią jos paskelbimas galėtų turėti apeliantės komerciniams ir ekonominiams interesams (šiuo klausimu žr. Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojo nutarties *Komisija / Pilkington Group*, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 55 punktą).

96 Kadangi ši apeliantės nurodyta žala laikytina didele ir nepataisoma, reikia konstatuoti, kad šioje byloje įvykdyta skubos sąlyga.

*Dėl interesų palyginimo*

97 Dėl interesų palyginimo apeliantė pirmiausia nurodo, kad žala, kurią ji patirtų dėl nagrinėjamos informacijos atskleidimo, būtų nepataisoma ir nulemtų sprendimą dėl bylos esmės. Iš tiesų, jeigu nebūtų sustabdytas šios informacijos paskelbimas, apeliantė, net jeigu jos apeliacinis skundas išnagrinėjus bylą iš esmės būtų patenkintas, patirtų tokią pačią žalą kaip ir tuo atveju, jeigu jis būtų nepatenkintas. Taip juo labiau būtų, jeigu nagrinėjama informacija būtų paskelbta internete, nes tokiu atveju būtų galima ją perskaityti net po to, kai ji būtų pašalinta iš Komisijos interneto svetainės. Apeliantė šiuo klausimu priduria, kad, vadovaujantis Chartijos 47 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta teise į veiksmingą teisinę gynybą, turi būti pritaikytos prašomos laikinosios apsaugos priemonės.

98 Be to, sustabdžius nagrinėjamos informacijos paskelbimą, nebūtų pažeisti Komisijos interesai. Iš tiesų, kadangi ji jau yra paskelbusi VPP sprendimo nekonfidencialią versiją, visuomenės interesas būti informuotai jau yra užtikrintas. Be to, kadangi pati Komisija pripažino konfidencialų nagrinėjamos informacijos pobūdį, būtų pagrįsta, jeigu ji palauktų dar kelis mėnesius ir išlaikytų esamą *status quo*, kol bus priimtas galutinis sprendimas dėl bylos esmės.

99 Galiausiai, kiek tai susiję su trečiųjų šalių ir ypač asmenų, pareiškusių ieškinius dėl žalos atlyginimo, interesais, apeliantė pažymi, kad, viena vertus, atsižvelgiant į ilgą laiko tarpą, praėjusį nuo padaryto pažeidimo pabaigos iki pirmojo Komisijos sprendimo priėmimo, tretieji suinteresuotieji asmenys neturi

intereso, kad būtų greitai paskelbta išsamesnė VPP sprendimo nekonfidenciali versija, ir, antra vertus, pastarieji bet kuriuo atveju turi galimybę arba prašyti leisti susipažinti su nagrinėjama informacija Komisijos pagal Reglamentą Nr. 1049/2001, arba kreiptis į nacionalinius teismus, kuriuose pareikšti ieškiniai dėl žalos atlyginimo, kad šie paprašytų Komisijos perduoti šią informaciją pagal Reglamento Nr. 1/2003 15 straipsnio 1 dalį.

100 Komisija laikosi priešingos nuomonės ir visų pirma pabrėžia, kad argumentai ir pagrindai, nurodyti pagrindžiant apeliacinį skundą, nėra pakankamai svarbūs, kad būtų galima nustatyti pakankamai intensyvų *fumus boni juris*, ir į tai reikia atsižvelgti lyginant interesus.

101 Taip pat reikėtų atsižvelgti į visuomenės interesą kuo greičiau sužinoti visų Komisijos veiksmų motyvus, ūkio subjektų interesą žinoti, už kokį elgesį jiems gali būti skiriamos sankcijos, ir nuo pažeidimo nukentėjusių asmenų interesą sužinoti apie išsamesnes jo aplinkybes, kad prireikus galėtų pasinaudoti savo teisėmis prieš pažeidime dalyvavusias įmones.

102 Galiausiai, laikantis SESV 15 straipsnio, visuomenė turi turėti galimybę susipažinti su Komisijos veiksmų motyvais ne tik išsamiai, bet ir kuo greičiau. Tačiau taip nebūtų, jeigu šioje byloje Komisija, praėjus beveik dešimčiai metų nuo VPP sprendimo priėmimo, turėtų dar palaukti, kol galės atskleisti išsamią informaciją apie pažeidimą, kurį darant dalyvavo apeliantė, nors pakankamai greitas informacijos paskelbimas padeda veiksmingai laikytis teisės į žalos atlyginimą, teismo praktikoje pripažintos nuo konkurencijos teisės pažeidimų nukentėjusiems asmenims. Tad bet koks delsimas atskleisti informaciją apie esmines pažeidimo aplinkybes trukdytų pareikšti ieškinius dėl žalos atlyginimo, todėl būtų pažeistas SESV 101 straipsnyje nustatyto kartelių draudimo veiksmingumas, ypač atsižvelgiant į galimybę ieškovams bylose dėl žalos atlyginimo įrodyti reikalingų žalos atlyginimo sąlygų buvimą ir į taikytinose teisės normose nustatytas senaties taisykles.

103 Siekiant atsakyti į šiuos argumentus, reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką per laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūrą turi būti palyginti su kiekvienu bylos išsprendimo būdu susiję pavojai. Konkrečiau tai visų pirma reiškia, kad reikia išnagrinėti, ar apeliantės interesas, kad skundžiamo akto vykdymas būtų sustabdytas, yra svarbesnis už interesą jį nedelsiant taikyti. Tai nagrinėjant reikia nustatyti, ar, jeigu bylą iš esmės nagrinėjanti teismo sudėtis panaikintų šį aktą, galėtų pasikeisti padėtis, kuri susidarytų neatidėliotinai jį taikant, ir, atvirkščiai, kaip skundžiamo akto vykdymo sustabdymas galėtų kliudyti pasiekti jame nustatytus tikslus, jei pagrindinis ieškinys būtų atmestas (Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Komisija / Atlantic Container Line ir kt.*, C-149/95 P(R), EU:C:1995:257, 50 punktas; Nutarties *Belgija ir Forum 187 / Komisija*, C-182/03 R ir C-217/03 R, EU:C:2003:385, 142 punktas ir Nutarties *Jungtinė Karalystė / Komisija*, C-180/96 R, EU:C:1996:308, 89 punktas).

104 Šioje byloje Teisingumo Teismas, nagrinėdamas pagrindinį ginčą, turės nuspręsti, ar skundžiamas sprendimas, o atitinkamu atveju ir ginčijamas sprendimas turi būti panaikinti, be kita ko, dėl to, kad buvo pažeista SESV 339 straipsniu, Reglamento Nr. 1/2003 30 straipsniu, Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsniu, EŽTK 8 straipsniu ir Chartijos 7 straipsniu saugoma apeliantės profesinė paslaptis ir buvo neatsižvelgta į skelbtinos informacijos konfidencialumą.

105 Šiomis aplinkybėmis sprendimas dėl panaikinimo akivaizdžiai būtų neveiksmingas, jeigu šis prašymas taikyti laikinąsias priemones būtų atmestas ir jeigu Komisija galėtų nedelsdama paskelbti nagrinėjamą informaciją, nelaukdama tokio sprendimo. Iš tiesų dėl paties paskelbimo ši informacija negrįžtamai netektų apsaugos, pripažįstamos profesinei paslapčiai, nes prašymo taikyti laikinąsias apsaugos priemones atmetimas *de facto* nulemtų būsimą sprendimą dėl bylos esmės, susijusį su prašymu panaikinti skundžiamą ir ginčijamą sprendimus.

106 Komisijos pateikti argumentai neleidžia padaryti išvados, jog jos interesas, kad prašymas taikyti laikinąsias apsaugos priemones būtų atmestas, yra svarbesnis už apeliantės interesą, kad būtų sustabdytas jos prašyme nurodyto dokumento vykdymas.

107 Iš tiesų, priešingai, nei, atrodo, teigia Komisija, kadangi šios nutarties 46–70 punktuose pateiktas vertinimas leidžia konstatuoti, kad šioje byloje *fumus boni juris* pakanka prašomų laikinųjų apsaugos priemonių taikymui pagrįsti, lyginant interesus, negalima ginčyti šio vertinimo, visų pirma kai dėl kitų aspektų atliekant šį palyginimą pusiausvyra krypsta apeliantės naudai.

108 Taip yra šioje byloje. Iš tiesų dėl Komisijos ginamų interesų reikia konstatuoti, kad visuomenės interesas kuo greičiau sužinoti visų Komisijos veiksmų motyvus iš esmės jau buvo įgyvendintas 2007 m. paskelbus VPP sprendimo nekonfidencialią versiją. Kadangi neginčijama, kad ši versija atitiko Reglamento Nr. 1/2003 30 straipsnyje nustatytus reikalavimus, preziumuotina, kad joje buvo išdėstyti bent jau visi esminiai motyvacinės dalies argumentai, kuriais buvo grindžiamas šis sprendimas. Žinoma, šis interesas būtų įgyvendintas dar išsamiau, jeigu Teisingumo Teismas atmestų apeliacinį skundą ir taip suteiktų galimybę paskelbti Komisijos numatytą išsamesnę VPP sprendimo nekonfidencialią versiją. Vis dėlto negalima manyti, kad minėtą interesą galima užtikrinti dar prieš priimant sprendimą, kuriuo būtų atmestas apeliacinis skundas, nepakenkus priešingam apeliantės interesui.

109 Kiek tai susiję su ūkio subjektų interesu žinoti, už kokį elgesį jiems gali būti skiriamos sankcijos, reikia pažymėti, kad, nors Komisijos praktika šiuo klausimu iš tiesų yra naudinga, atrodo, kad pati Komisija šioje byloje mano, kad ūkio subjektai galėtų tik labai ribotai remtis Komisijos priimtais sprendimais savo elgesiui atitinkamai pakeisti. Todėl šioje byloje Komisijos siekis supažindinti kitus ūkio subjektus su sprendimo, kuriuo jie bet kuriuo atveju galės remtis tik ribotai, motyvais negali būti pakankamas pagrindas pateisinti neatsižvelgimą į priešingą apeliantės interesą. Taip juo labiau yra dėl to, kad iš esmės nagrinėjamą informaciją paskelbti užtruko Komisija, ir, atrodo, šioji net tvirtina, kad laikotarpį nuo pirmosios VPP sprendimo nekonfidencialios versijos paskelbimo 2007 m. skyrė išsamiam suinteresuotųjų šalių argumentų, kad kai kurios šio sprendimo motyvacinės dalies ištraukos yra komercinė paslaptis, nagrinėjimui.

110 Galiausiai dėl asmenų, nukentėjusių nuo pažeidimo, intereso sužinoti išsamiais jo aplinkybes, kad prireikus galėtų pasinaudoti savo teisėmis prieš darant pažeidimą dalyvavusias įmones, reikia konstatuoti, jog, nors sprendimo, kuriuo nustatytas pažeidimas, motyvai gali būti naudingi minėtiems asmenims pareiškiant ieškinius dėl žalos atlyginimo, negalima preziumuoti, kad šiuos ieškinius galima pagrįsti tik aplinkybėmis, nurodytomis minėtuose motyvuose.

111 Be to, tokiais atvejais Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad, kadangi atsisakymas leisti susipažinti su dokumentais, įskaitant pateiktuosius konkurencijos tarnybai pagal nacionalinę atleidimo nuo baudos ar jos sumažinimo programą, gali sukliudyti pareikšti minėtus ieškinius, toks atsisakymas turi būti pagrįstas svarbesniais pagrindais, susijusiais su nurodyto intereso apsauga ir taikomais kiekvienam dokumentui, su kuriuo buvo atsisakyta leisti susipažinti. Iš tiesų vien rizikos, kad atitinkamas dokumentas pažeis viešąjį interesą, susijusį su nacionalinės atleidimo nuo baudų programos veiksmingumu, buvimas gali pateisinti šio dokumento neatskleidimą (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Donau Chemie ir kt.*, C-536/11, EU:C:2013:366, 47 ir 48 punktus).

112 Todėl nukentėjusiųjų asmenų, kurie gali pagrįsti savo reikalavimus tik Komisijai pateiktais dokumentais, interesą būtų galima greičiau užtikrinti pateikiant prašymą leisti susipažinti su dokumentais, o ne laukiant, kol bus paskelbti sprendimo, kuriuo nustatytas pažeidimas, motyvai.

113 Be to, nors Komisija kaltina apeliantę nenurodžius, ar kitų kartelyje dalyvavusių asmenų galimų ieškinių dėl atgręžtinių reikalavimų senaties terminas buvo sustabdytas ir kiek, reikia konstatuoti, kad pati Komisija nepateikė jokių argumentų, kuriais remiantis būtų galima įvertinti, kiek galimybė tariamai nukentėjusiems asmenims pasinaudoti savo teisėmis pareiškiant ieškinius dėl žalos atlyginimo priklausytų nuo nagrinėjamos informacijos paskelbimo dar prieš priimant sprendimą dėl bylos esmės, ir visų pirma ji nepateikė jokių konkrečių duomenų dėl šių ieškinių senaties terminų.

114 Galiausiai pritaikius prašomas laikinąsias apsaugos priemones būtų tik ribotą laikotarpį išlaikytas prieš tai kelerius metus egzistavęs *status quo* (pagal analogiją žr. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Radio Telefis Eireann ir kt. / Komisija*, 76/89 R, 77/89 R ir 91/89 R, EU:C:1989:192, 15 punktą).

115 Remiantis tuo, kad išdėstyta, reikia padaryti išvadą, kad šiuo atveju interesų pusiausvyra krypsta prašomų laikinųjų apsaugos priemonių taikymo naudai.

116 Šiomis aplinkybėmis reikia sustabdyti ginčijamo sprendimo vykdymą ir įpareigoti Komisiją neskelbti VPP sprendimo nekonfidencialios versijos, kuri apeliantės atžvilgiu būtų išsamesnė nei šio sprendimo nekonfidenciali versija, paskelbta 2007 m., kol bus priimtas sprendimas, kuriuo bus užbaigtas apeliacinis procesas byloje C-162/15 P.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojas nutaria:

1. **Sustabdyti 2012 m. gegužės 24 d. Komisijos sprendimo C(2012) 3534 *final*, kuriuo atmestas *Evonik Degussa GmbH* pagal 2011 m. spalio 13 d. Europos Komisijos Pirmininko sprendimo 2011/695/ES dėl bylas nagrinėjančio pareigūno pareigybės ir įgaliojimų nagrinėjant tam tikras konkurencijos bylas 8 straipsnį paduotas prašymas konfidencialiai tvarkyti duomenis (byla COMP/38.620 – Vandenilio peroksidas ir perboratas), vykdymą, kol bus priimtas sprendimas, kuriuo bus užbaigtas apeliacinis procesas byloje C-162/15 P.**

2. **Įpareigoti Komisiją neskelbti 2006 m. gegužės 3 d. Komisijos sprendimo C(2006) 1766 *final* dėl procedūros pagal [EB] 81 straipsnį ir EEE susitarimo 53 straipsnį taikymo *Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, EKA Chemicals AB, Degussa AG, Editon SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA* ir *Arkema SA* (byla COMP/38.620 – Vandenilio peroksidas ir perboratas) nekonfidencialios versijos, kuri *Evonik Degussa GmbH* atžvilgiu būtų išsamesnė nei 2007 m. paskelbta šio sprendimo nekonfidenciali versija, kol bus priimtas sprendimas, kuriuo bus užbaigtas apeliacinis procesas byloje C-162/15 P.**

3. **Atidėti bylinėjimosi išlaidų nagrinėjimo klausimą.**

Parašai.